

ГЛОСАРІЙ ПРИВИДІВ

розширя́тися
набувати більшої форми.

проявля́тися
робити так, щоби примару могли бачити люди.

приту́лок
місце, де мешкають привиди.

переміща́тися
проходити крізь стіни, двері та інші тверді предмети.

стиска́тися
набувати меншої форми.

каламу́тити
перебувати в стані, коли привид відчуває нудоту.

тверді́
люди, тварини чи предмети,
крізь які не можна бачити.

вивертáти
те саме, що блювати.

пла́вати
вільно переміщатися у повітрі.

голосі́ти
видавати звуки, щоби люди їх почули.

РОЗДІЛ 1

НАВИЧКИ ПРИВИДІВ

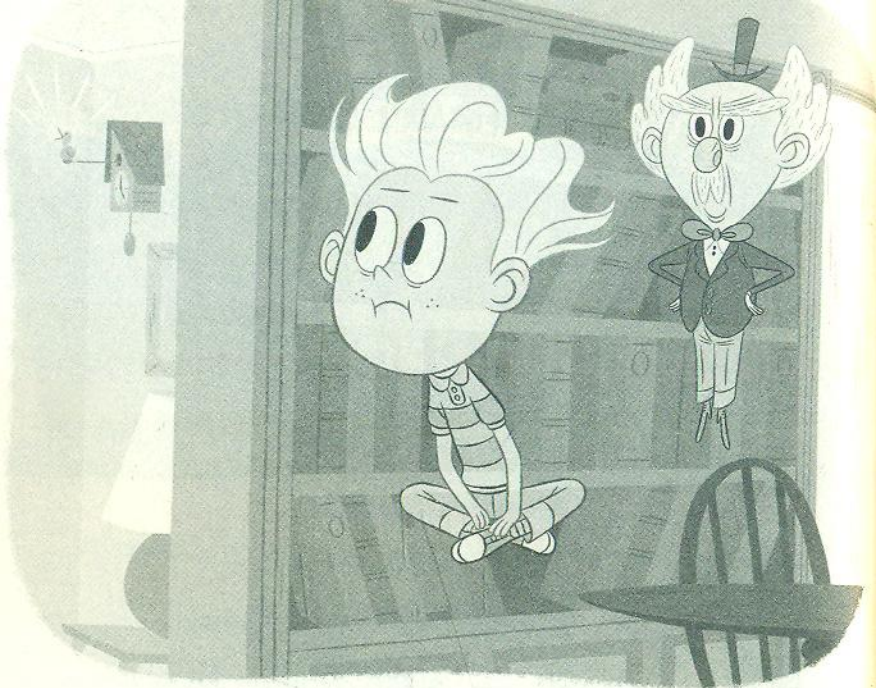
К у-ку!.. Ку-ку!.. Ку-ку!.. Ку-ку!
— Казе! — різко мовив Бекет. —
Ти слухаєш?

Каз *слухав*. От тільки він слухав годинник із зозулею, що кував на вході в бібліотеку. Не Бекета.

— Що сталося, хлопче? — спитав його Бекет, пливучи майстернею. — Чому ти такий неухважний?

Каз закусив губу.

— Клер спізнюється, — пояснив він.

Клер була твердою дівчинкою. Вона жила у квартирі над бібліотекою зі своєю сім'єю. І могла бачити привиди, як-от Каз і Бекет, коли ті не проявлялись. Коли примари не голосили, вона чула їх. Ніхто так і не з'ясував чому.

Але найважливіше те, що Клер була подругою Каза. Останнім часом вони зовсім мало часу проводили разом. Оскільки

минулого тижня у Клер почалася школа. Вона поверталася додому аж о третій двадцять. А іноді навіть і о третій тридцять. Але зараз була вже четверта година. Клер раніше ніколи аж так не затримувалась.

— А що, як із нею сталося щось погане? — хвилювався Каз.

— Упевнений, що з нею все гаразд, — відказав Бекет. — Ти маєш радіти, що вона спізнюється. У тебе вивільнилося більше часу, щоб практикувати примарні навички.

Каз простогнав. Бекет узявся навчати Каза примарним навичкам, поки Клер перебувала в школі. Аргументував це тим, що здібності Каза — сором для всіх привидів!

— Жодних стогонів! — гаркнув Бекет. — Повернімося до роботи. Щоб підняти твердий предмет, потрібна неабияка концентрація. Ти маєш спрямувати всю енергію в руки, коли тягнешся за предметом. Дивись!

Бекет утупився в стелаж із книжками. Каз спостерігав за тим, як Бекет *пові-і-і-і-і-ільно* зняв червону книжку з полиці.

— Ти маєш думати тільки про те, як підняти предмет, — і ні про що інше, — пояснив Бекет, чії очі й досі були прикуті до книжки в руках. — Якщо дозволиш думкам блукати деінде, той упаде.

Книжка вислизнула з рук Бекета і з гучним стукотом ударилась об підлогу.

Примарний пес Каза, Космо, заскавучав від здивування.

— А тепер спробуй підняти книжку, — наказав Бекет Казові.

Каз хотів навчитися підіймати тверді предмети. Якщо він опанує хоча б одну цю навичку, йому буде значно легше грати з Клер у карткові чи настільні ігри, адже тоді він зможе тримати карти та пересувати фішки самотужки.

Простягнувши руки і відштовхнувшись ногами, Каз пірнув за книжкою.

— А-а-а-а-а! — прокричав він, коли руки пройшли крізь неї.

— Не кричи! — наказав Бекет. — Концентруйся!

Каз пильно вдивлявся у книжку так, як це робив Бекет. Примарний хлопчик міцно стиснув щелепи — і потягнувся за книжкою.

Та рука знову пройшла крізь неї.

— Ти не концентруєшся, — зауважив Бекет.

— Концентруюсь, — заперечив Каз, струснувши рукою. Хлопець ненавидів відчуття твердого об'єкта, що проходить крізь його тіло. — Просто це важко.

Бекет був не надто терплячим учителем. Не те що Казові мама чи тато. Або бабуся з дідусем. Або навіть його старший брат Фін.

Каз зітхнув. Він скучив за сім'єю. Вони так давно не бачилися! Відтоді, як стару школу, де вони жили, знесли, а всі привиди, що мешкали в ній, розлетілися навсібіч.

— Спробуй ще раз, — сказав Бекет.

Каз втомився. Йому не хотілося пробувати ще раз. Але він однаково спробував.

«Підійміть її... підійміть її... підійміть її», — наказував він рукам. І сконцентруватись ще більше, ніж уже це зробив, він просто не міг.

Та все було марно. Його руки проходили крізь книжку.

— Ага! — почувся голос із коридору. — Так і знала, що ти тут.

Каз обернувся.

— Клер! Ти вдома! — з полегшенням вигукнув він.

Тепер він може відпочити від тренування навичок примари.

Клер поставила наплічник на стіл перед кімнати й підбігла до Каза з Бекетом. Каз просто обожнював звук кроків Клер!

— Пробачте, я спізналась, — сказала Клер, нахилившись, щоб погладити Космо. Її рука пройшла крізь примарного собаку Каза.

Космо махнув хвостом і лизнув Клер. Кіт Клер, Тор, слідкував за ними з дверей. І, здавалося, був зовсім не радий тому, що Клер приділяла увагу Космо.

Та дівчинка не помітила невдоволення на мордочці кота.

— А знаєте що? — звернулася вона до Каза й Бекета. — У моїй школі ставлять п'єсу. Гратимуть «Джека й бобове стебло». І вгадайте що?

Клер розпирало від бажання поділитися новиною.

— Я отримала роль! — вигукнула вона, стрибаючи від щастя. — Я гратиму маму!